

ZOOM: VRIJWILLIGERSWERK

Tekst: Geert Dekker Beeld: Jesse Kraal

→ Terug naar Nepal

Drie maanden lang werkte Linda Oosdijk, senior associate bij PwC, in het kleine weeshuis *Joining Hands Nepal*, gelegen in de Kathmandu-vallei. Dat was vijf jaar geleden. De band die ze in die periode met zowel de kinderen als de organisatie opbouwde was zo sterk, dat ze zich nu nog steeds voor hen inzet. De Nepalese cultuur en de manier waarop de kinderen in het leven staan raakten haar. "De verdraagzaamheid, de behulpzaamheid, de binding met elkaar - de verschillen met onze leefomgeving zijn groot." Vanuit Nederland houdt Oosdijk zich vooral bezig met fondsenwerving, met het leggen van contacten en advisering op allerlei gebied. Afgelopen jaar had ze gelegenheid eens terug te gaan. "Heel spannend. Maar iedereen kende mij nog. Ik kon slechts een week blijven en die vloog voorbij."

Het weeshuis is kleinschalig - tien kinderen verblijven er nu - maar het geldgebrek lijkt structureel te zijn. "Dit is nu net een periode waarin ze in zwaar weer verkeren. Ik ben druk bezig met donaties te verzamelen, zodat ze in ieder geval hun vaste lasten kunnen opbrengen." Familie en vrienden dragen bij, net zoals andere vrijwilligers die er ooit werkten. PwC leverde een bijdrage via haar fonds *What Matters2U*. Oosdijk wil een organisatie opzetten voor de fondsenwerving en zoekt hulp. "Uiteindelijk is het doel een eigen gebouw. Nu huren ze, en dat is duur. De grond is er al, maar geld om te kunnen investeren in de bouw, dat is nog een toekomstdroom."

← Acht uur lang beton- scheppen

Met een groep van zo'n dertig jongeren reist Johan Hennipman deze zomer naar Sierra Leone om daar, in het stadje Lunsar, klaslokalen te bouwen. Het wordt de zevende keer dat hij op pad gaat met de organisatie *World Servants*. Een paar weken lang is hij dan geen auditmanager bij EY, maar teambegeleider, praatpaal, bouwvakker. In de basis klassiek ontwikkelingswerk, zegt hij. "Om zes uur opstaan, ontbijten, acht uur lang betonscheppen."

Maar er komt meer bij kijken: de waarde van de ervaring. Voor de deelnemende jongeren is meegaan met een ontwikkelingsproject ook gericht op henzelf. Ze betalen er immers voor: bijna drieduizend euro. Te financieren door de eigen omgeving te betrekken bij dat 'eigen' project. Tijdens een voorbereidingsweekend in Heino (waar de foto is genomen) krijgen ze alles te horen over het project. Daar verzamelden zich zo'n 35 groepen, die deze zomer verspreid over meerdere landen aan de slag gaan.

De twee doelen - anderen van dienst zijn en jezelf ontwikkelen - zijn moeilijk van elkaar te scheiden vindt Hennipman, die zelf een paar keer meeging als deelnemer. "In mijn ervaring is de grootste impact van een reis altijd de ontwikkeling die een gemeenschap en de groep doormaakt. Drie weken in de natuur, zonder telefoon, hard werken, een volstrekt andere wereld: dat maakt heel veel los en voor velen is dat een zeer ingrijpende ervaring." Over zijn eigen motivatie kan hij kort zijn. "Het is domweg leuk. Ik krijg wel eens de reactie 'wat goed dat je dit doet', maar er zit geen opoffering in, helemaal niet. Het is gewoon leuk om anderen bij te staan: ik heb er vrienden aan overgehouden."

→ Leuk en goed

"Besturen is leuk. Ontwikkeling stimuleren, nieuwsgierigheid aanmoedigen, daar krijg ik energie van." Het is de ene helft van het antwoord dat Linda Hobbelt geeft op de vraag waarom ze naast haar werk - ze is bij de AFM manager Kwaliteit Accountantscontrole en Verslaggeving - bestuurslid is van het Haarlemse Lyceum Sancta Maria. Gewoon omdat het leuk is, dus. De andere helft van het antwoord: omdat het goed is. "Noem het burgerplicht, iets bijdragen aan de maatschappij. Dat vind ik belangrijk. En dan kijk je waar je de meeste toegevoegde waarde kunt leveren. Als voorleesmoeder doe ik dat minder dan als bestuurslid."

Haar twee oudste zoons zitten op het Lyceum. Anderhalf jaar geleden solliciteerde ze op een vrijgekomen positie in het bestuur, maar toen de voorzitter begreep dat ze 'financieel onderlegd' was, kreeg ze het verzoek nog even te wachten; de portefeuille financiën zou kort daarna vacant worden. Dus zwaait ze daar sinds september de scepter over. "Verreweg de leukste portefeuille. Je bent overal bij betrokken." De tijdsbesteding is wisselend. De ene maand vier vergaderingen, de andere maand niets. Als er iets aan de hand is, kost dat wat meer aandacht, zoals nu de accountantscontrole. Apart, om als toezichhouder op accountants zelf gecontroleerd te worden? "Het is geen wettelijke controle, dus het gaat niet om een controle die onder het toezicht van de AFM valt. Bovendien word ik niet zelf gecontroleerd, maar de school. Ik maak deel uit van het toezichhoudend deel van het bestuur. Maar als er weer een *tender* zou worden uitgeschreven, wordt dat wel even opletten, ja. Misschien zal ik betrokken zijn bij het opstellen van selectiecriteria, maar niet bij de selectie."

Wedstrijdplezier

Twee redenen heeft Quinten Heuberger om vrijwilligerswerk te doen. "Je wilt jezelf ook op andere manieren ontwikkelen dan alleen via je werk. Daarnaast wil ik iets teruggeven. Ik krijg veel kansen en mogelijkheden in deze maatschappij en dat geldt niet voor iedereen. Daarom wil ik iets bijdragen aan het vergroten van de kansen en mogelijkheden van anderen."

Tot vier jaar geleden speelde Heuberger, junior manager financial audit bij Mazars, zelf basketball. Een gescheurde kruisband maakte een eind aan dat plezier. Een vriend - in de jeugdcommissie van BC Apollo Amsterdam - vroeg hem vorig jaar of hij niet een team onder zijn hoede wilde nemen: trainen op donderdagavond, coachen in het weekend bij de wedstrijden. "Het is anders, maar ook als coach heb je dat wedstrijdplezier."

Daarnaast is Heuberger voor de Amsterdamse vestiging van Mazars ambassadeur van de *Mazars Foundation*, die de vrijwillige inzet van Mazars-medewerkers voor maatschappelijke doelen regelt. "Elke medewerker krijgt twintig uur per jaar om te besteden aan dergelijke doelen. Het is mijn taak dat te faciliteren." Dat gebeurt met

sterk variërende activiteiten. "We regelen bijvoorbeeld dat jeugd uit een minder kansrijke omgeving hier kan langskomen voor een bliksemstage. Of we helpen PuurZuid, een maatschappelijk hulpverlener, met het initiatief Administratie op Orde. Dan ga je met mensen aan de gang die niet in staat zijn hun eigen administratie te voeren. Komen ze aan met vuilniszakken vol ongeopende post en daar werken we ons dan samen doorheen."

